

можеше тамъ да ме схлътатъ и накажатъ. Противъ държавата тукъ нищо не съмъ вършилъ.

— Въ София не сте ли идвали?

— Не. Отъ 1886 год., 12-й Декемврий, моя кракъ не е стъпвалъ въ България. Щомъ прѣстанахъ да издавамъ вѣстника, заминахъ за Браила, и тамъ останахъ до 5-й Юлий 1889 год. Отъ тамъ отидохъ въ Сърбия, пратихъ прошение до Народното Събрание да ми се позволи да се върна, но пакъ не ми позволиха. Въ Нишъ каза ми се, че не можемъ да живѣемъ и тогава заминахъ пакъ за Браила, за да продамъ имуществата си.

— Въ Бѣлградъ каква обязанность сте имали спрямо емигрантитѣ?

— Никаква.

— Зарадъ тѣхъ не сте ли получвали 400 лева?

— Азъ не, а Теневъ и то въ Нишъ ги получи, и за поддържанието на емигрантитѣ не, а за друга цѣлъ.

— Каква именно?

— Отъ Парижъ пристигна Вѣлко Нейчовъ. Между другото искаше му се да се избере за народенъ прѣдставитель. Направи се за това проектъ, който се прати въ Петербургъ, одобри се, и прѣзъ мѣс. Декемврий 1889 година се получиха 1000 лева въ Бѣлградъ.

— Отъ кого?

— Не зная, но мисля трѣбва да сж отъ руското тамъ агенство. Защото Цанковъ нѣма. Съ тия пари ний се облѣкохме. Опрѣдѣлено бѣше да додемъ въ България прѣзъ м. Юлий. Но слѣдъ приседата на Паница, като видѣме настроението на духоветѣ какво е, ний се отказахме.

— Какво направихте съ тия пари?

— Облѣкохме се и платихме борчотетѣ си, защото, тѣ не бѣха 1000, а 4000 лева.

— Револвери не купихте ли?

— Азъ си купихъ.

— А какъвъ е този печатъ?

— Той е за свободна България. Направи се когато рѣшихме да додемъ въ България, но не сме го употребили.

— А че като особенна партия ли щѣхте да додете, и гдѣ да отидете?

— Въ 4 окрѣзи бѣше рѣшено да влѣземъ: въ Трънскій,